

tiljubede de ham Bifald. Jeg var med blandt dem, der tiljubede det daværende Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds Bifald. Nu siger jeg: Prøv, Hr. Konseilspræsident, at komme ud i Landet nu og prøv at faa Tag i de samme Tusinder eller lad dem komme til Stede, og der vil ikke lyde Dem et tordnende Bifald i Møde, men der vil lyde et enstemmigt: Fy, at De svigtede os i den store Sag, vi kæmpede for! Det er nemlig saa, at den Opposition, det Demokrati, der findes ude paa Landet, er i mange Henseender ikke noget Socialdemokrati, men det er alligevel saa, at de Bønder, som ere Venstremænd, lige-gyldigt for Resten, af hvad Art de ere, saa ere de dog adskilligt bedre end de konservative, end Højre, og hvis jeg har Valget, og hvis jeg ikke har andet Valg, foretrækker jeg selvfølgelig en Venstre-mand, ligegyldig i hvilken Gruppe han hører hjemme, for en Højremand. Nu vel, dette Landbovenstre har den højtærede Konseilspræsident været med til at skabe og opdrage, og han har opdraget det til ikke at tro paa det danske Folks militære Styrke. Den Demoralisation, som er kommen ind i dansk Politik og blandt andet giver sig Udtryk i, at mange menige Mænd sige: Hvem kan man overhovedet tro i dette Land, kan man overhovedet tro nogen? — denne Opfattelse, som desværre breder sig omkring, er den højtærede Konseilspræsident i Færd med at bidrage til at øge, og det er ikke nogen Ære for den højtærede Konseilspræsident, det er en Skam.

Naa, maaske det hænger sammen med andre Forhold. Der er talt om Aarsagerne til det nye Ministeriums Dannelselse. Jeg forstaar meget godt, at den nuværende højtærede Konseilspræsident har ønsket at komme ind i Politikken. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) talte om den dragende Magt, det offentlige Liv havde. Men det har ikke være det alene, der har virket. Nej, Sagen er den, at derved, at det tidligere Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds kom til Magten, blev Konseilspræsident, derved, at der blev et Ministerium Holstein-Ledreborg, havde denne Mand faaet Hævn for de Aar, hvor der ikke var nogen Mand i Landet, der i den Grad blev smædet som han af Højre. Nu — hvilken Hævn har han ikke ogsaa faaet? Jeg kunde ønske ham en anden end den, han har faaet. Her i Dag talte den højtærede Konseilspræsident under Tilslutning fra Medlemmer blandt „de 27“, ganske vist reserveret Tilslutning, man vidste nemlig

ikke, hvor man i Virkeligheden havde Manden, hvor langt han i Virkeligheden vilde hen. Naa, der var ogsaa Tilslutning fra de to 11-Mands Grupper, og de ærede Medlemmer, der havde været ude at hente Greven, var glade. Jeg hørte, de sagde: Se, er det ikke et godt Stykke Arbejde, vi have gjort der. Men Begejstringen, den var til Stede hos Højre. Jeg saa det nye Medlem for Lyngby-Kredsen (Abrahamsen) plante sig ved Siden af den højtærede Konseilspræsident og uafbrudt give sit Bifald til Kende. Ja, den højtærede Konseilspræsident har opnaaet, at de samme Folk, Mændene udgaaede fra de samme Kredse, som i 80'erne smædede ham, nu tiljubede ham Bifald. Men alligevel, jeg tror, at hvis man kunde lodde den højtærede Konseilspræsident — et meget vanskeligt Stykke Arbejde, som neppe er givet mig og neppe givet noget andet Medlem i Salen at gennemføre —, vilde man være klar over, at det var ikke den Hævn, han ønskede. Og jeg vil sige, at hvis Højre havde kendt sin Besøgelsestid, havde ladet den højtærede Konseilspræsident blive Konseilspræsident den Gang, da han fortjente at blive Konseilspræsident, den Gang, da Folket krævede det, saa havde vi undgaaet dette Militærforlig, og saa havde Højre undgaaet at blive det forkrøblede, elendige Parti, som, selv om de komme herind med nogle nye Skud paa Stammen, dog visner.

Den højtærede Konseilspræsident talte om 64, og det var udmærket, hvad han sagde. Hvad var det? Det var, at der var enkelte Mænd i 1864 og før, der sagde om den Politik, som vore ledende Statsmænd og Flertallet i denne Sal drev: Det fører til Krig, det gaar ikke, giv Tyskland, hvad Tysklands er, og lad Danmark beholde, hvad Danmarks er med Rette, nemlig den Del af Slesvig, som er dansk. Men disse enkelte Mænd stod alene, sagde den højtærede Konseilspræsident. Det er rigtigt, de stod alene, for i de Kredse, de skulde appellere til, var der ikke Sangbund for deres Anskuelser. En Mand som Tscherning gik forgæves ud til Landbovenstre og talte om nøgtern Politik, det nyttede ikke, for Bondevennerne havde sluttet sig tæt om de Nationalliberalers Udenrigspolitik, kun ganske enkelte Mænd kunde han faa i Tale. Her var Tscherning forud for sin Tid. Og i det konservative Parti var en Mand som Andrae fuldstændig isoleret. Alene kunde han ikke gøre noget. At rette Appel til Arbejderbefolkningen faldt ikke nogen af de davæ-